

Eelt

Eigenlijk heb ik nooit ge"werkwerkt." Ik heb geen beroepsopleiding gedaan, maar talen en literatuur gestudeerd. Ik heb colleges gegeven en geprobeerd (jonge) mensen iets bij te brengen. Dat is uiteraard nuttig, maar de resultaten zijn niet meteen zichtbaar, je krijgt een platte kont van al het gezit, een vol hoofd van al die woorden en boeken en je kweekt geen eelt op je handen; sommige boeken zijn vrij lijvig, maar niet dusdanig dat je er eelt van op je handen krijgt.

Nu is het maar de vraag of je eelt op je handen moet willen hebben.

Een tijdje terug ging ik verhuizen. Ik kwam er keer op keer weer achter hoe onhandig ik ben met praktische zaken. Ondertussen heb ik een decoupeerzaag en een schuurmachine. Dat zijn geen boeken en ik kan er redelijk mee omgaan, maar niet goed. Met boeken ben ik aanzienlijk beter.

Door mijn geveerhuis kreeg ik, naast splinters in, eelt óp mijn handen. Daardoor voelde ik me best stoer, opeens. Want ik had zomaar eelt op mijn handen.

Maar toen ging mijn hoofd weer werken. Ik had al eelt, op mijn ziel en op mijn hart, als je het zo wilt noemen. In veertig jaar maak je wat mee, of je wilt of niet. Je studeert, verhuist, trouwt, scheidt, verhuist, probeer iets van je leven te maken – wat niet altijd even goed lukt – en voor je het weet sta je met een decoupeerzaag in je handen eelt te kweken op die handen. Ineens had ik naast een hoofd een lichaam dat ook kan pijn doen.

Wikipedia, bron van wijsheid, zegt over eelt: "Eelt is plaatselijke verdikking van de opperhuid, die ontstaat op plekken waar de huid wordt blootgesteld aan wrijving en/of druk. Door het wrijven van de opperhuid over een oppervlak wordt die ruwer en hard. Eelt is een beschermlaagje dat voorkomt dat de opperhuid beschadigd raakt."

Eelt is dus goed. Eelt beschermt. We moeten meer eelt willen. Op opperhuid dan, liever niet op zielen en harten.

Wars van Lezel